

О. Хенри

В ръцете на Морфей

Така и не разбрах, защо Том Хопкинс направи тази глупава грешка, изкара цял семестър в медицинския колеж, преди да наследи леля си, и беше твърдо решил да стане терапевт.

Онази вечер поговорихме доста по телефона и после отскочи до стаята ми за по лула и приказки, преди да се отправи към собствения си луксозен апартамент. За момент трябваше да отида в другата стая, когато го чух да казва:

– Ох, Били, ще си взема пет зърна хинин, ако нямаш нищо против. Студено ми е и треперя целия! Май съм настинал!

– Добре де! – извиках! – Шишето е на втория рафт. Вземи си и лъжичка евкалипт. Премахва умората.

Като се върнах, седнахме до огъня и запалихме лулите. След около осем минути Том изпадна в лек колапс.

Отидох до медицинския кабинет и погледнах.

– Ти абсолютен селяндур такъв! – изръмжах. – Виж ти какво правели парите с човек!

На масата имаше шише морфин, като че ли току-що там го беше оставил Том.

Извиках един млад стажант, който живееше на горния етаж и го пратих за стария Доктор Гейл, който живееше на две преки оттук. Том Хопкинс имаше твърде много пари, за да бъде прегледан от младоци като нас.

Когато пристигна Гейл, заедно подложихме Том на цялото лечение, което предлагаше медицината тогава. След доста драстични лекарства, му дадохме кофеинов цитрат във високи дози и чаша силно кафе и тръгнахме да го разхождаме нагоре надолу по етажите. Старият Гейл го ошипа силно, удари му шамар през лицето и зачака огромния чек, който предчувстваше отдалеч. Младият стажант му удари жесток ритник и после се обърна към мен:

– Няма да му помогне! – каза той. – За пръв път ритам милионер! Може и да нямам друга такава възможност.

– Сега! – каза Доктор Гейл, след около два часа. – Ще дойде на себе си. Но го дръжте буден поне още час. Може да му говорите, да го разтърсвате от време на време. Когато пулса и дишането се регулират, го оставете да поспи. Ще го оставя с вас.

Останах с Том, лежеше на кушетката. Лежеше тихо, с наполовина отворени очи. Започнах да го будя.

– Е, стари приятелю, – казах аз. – за малко не умря! Докато си седеше на лекции, Том, не чу ли от някой професор, че *морфин* никога не се

спелува като *хинин*, особено във високи дози? Ама няма да ме разбереш, докато не си стъпиш на краката. Ама ти си наркоман, Том, май си падаш по писането на рецепти...

Том ме изгледа с глупава усмивка.

– Били, чувствам се като птичка, дет' лети, всред поле от рози. Остави ме на мира! Спи ми се!

И заспа за две секунди. Разтърсих го.

– Не сега, Том. Добрият доктор рече, да седиш буден поне за час. Отвори си очите! Все още има риск за живота ти. Ставай!

Том Хопкинс тежеше 198 паунда. Усмихна ми се със същата глупава усмивка и заспа дълбоко. Трябваше да го разходя из стаята, но не можех, все едно да накарам Клеопатра да танцува валс. Задиша стерторозно, а това с факта, че се е надрусал с морфин означаваше сериозна опасност.

После се замислих. След като не можех да повдигна тялото му, мога да опитам да въздействам на съзнанието му. „Ядосай го!“, идеята дойде от само себе си. Нямах пробив в бронята на Том. Горкият ми стар приятел! Беше добро момче, галантен джентълмен, чистичък, спретнатичък. Идеше от Юга, където все още имаха някакви идеали. Ню Йорк го бе очаровал, но не беше го развалил. Имаше онова старовремско рицарско отношение към дамите, а Еврика!, най-сетне ми дойде нещо наум. Премислих идеята си една-две минути наум. Щях да спретна малка шегичка на Том. После го хванах за рамото и го раздрусих яко, докато не отвори очи. С лицеизраз на презрение и насмешка, с пръст пред носа му казах:

– Чуй ме, Том Хопкинс, ние двамата бяхме добри приятели, но от днес нататък моята врата е затворена за теб и за всеки нехранимайко като теб!

Том не се заинтересува.

– Къв ти е проблема, Били? Да не ти стягат дрехите?

– Виж кво, ако бях на твое място, а благодаря на Бога, че не съм, мисля, че щеше да ме е страх да си отворя очите. Какво ще стане с момичето, което те чака долу, всред самотните борове на Юга, момичето, което зарязва, откакто забогатя? А, знам за какво говоря! Докато беше беден невзрачен студент, тя беше достатъчно добра за теб. Но сега, откакто си милионер, е различно. Мисля си, какво ли смята за мъжете от оная класа, за които е вярвала, че са истински южни джентълмени? Съжалявам, Хопкинс, че ти говоря за това, но ти така добре си игра ролята, че бих се заклел, че не е сценичен номер!

Горкия Том. Напуши ме на смях, като гледах как се бори с ефектите от опиата. Беше толкова гневен, че не посмях да го виня. Имаше южен темперамент. Очите му се отвориха и просияха пламъчета в тях. Но дрогата все още помътняваше разума и стопираше езика му.

– Ненавиждам те! Ще те смажа!

Опита се да се повдигне от кушетката, но беше много слаб. Върнах го обратно. Легна отново зяпайки ме като лъв в капан.

„Това ще те държи буден поне за малко, стари лунатико!“ – си казах, нуждая се от цигара. Разходих се насам-натам, поздравявайки се за идеята.

Чух хъркане. Огледах се. Том пак беше заспал. Ударих го по челюстта. Погледна ме с усмивката на пълен идиот. Дръпнах от лулата и му я подадох под носа.

– Искам най-сетне да се вземеш в ръце и да се разкараш от стаята ми. Казах ти, какво си мисля за теб! Ако имаш поне малко останала чест би мислил дълго дали пак ще влезеш в компанията на някой джентълмен. Горкото бедно момиче! – побеснях. – Твърде е просто и обикновено за теб, откакто имаш пари. Ще те е срам да се разхождаш с нея по Пето Авеню, нали? Хопкинс, ти си 47 пъти по-лош от мошениците. На кой му пука за парите ти? Не и на мен! Басирам се, че и на момичето не му пука. Май, ако ги нямаше щеше да си повече мъж! Превърнали са те в псе, може пък да си падаш по разбиването на сърца...(Старият Том-разбивач на сърца!) Ще се отърва от теб колкото се може по-скоро!

Обърнах му гръб и се загледах в огледалото. Чух че се размърда и се обърнах бързичко. Не исках 198 паунда да се стоварят отгоре ми. Но той само се бе обърнал в леглото, с ръка пред лицето. Каза няколко думички по-ясни от предните.

– Не мога, Били, не мога да стана, даже и ако влезе някой. Но ако стана ще ти счупя врата, не го забравяй!

Почувствах се малко засрамен. Но това беше за доброто на Том. На сутринта щях да му разкажа и щяхме да се смеем много.

След двацет минути пулсът му се бе нормализирал, чух и дишането му и го оставих да спи. Всичко беше наред и Том бе спасен. Отидох в другата стая и се проснах на леглото.

На следващата сутрин заварих Том буден и облечен. Беше си стария Том, с изключение на разклатените нерви и гласа на бял дъб.

– Ама че съм идиот, – каза той. – Мислех си, че съм пил хинин, а то било морфин. Имаше ли някакъв проблем с мен снощи?

Казах му, че нямах. Не помнеше абсолютно нищо. Заклучих, че не

си спомня за това как го държах буден, а и решиш, че няма да го светвам по въпроса сега. Някой ден ще му разкажа и ще се смеем доста.

Точно си заминаваше, когато се обърна към мен, стисна ми ръка и каза:

– Благодаря ти, стари приятелю, създадох ти толкова много грижи, а и за онова, което ми каза. Отивам да телеграфирам на моето момиче!

КРАЙ

© 2008 Мирена Пламенова, превод от английски

O. Henry
At Arms with Morpheus

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5043>]